

Arrest

nr. 148 124 van 18 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 mei 2015.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. SOENEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk een vrees voor problemen (met in het bijzonder haar autoriteiten) omwille van haar man G.B., die door de rechtbank werd veroordeeld wegens zijn betrokkenheid bij rebellenactiviteiten en thans in de gevangenis zit.

Verzoeksters eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 628 van 10 juli 2007 omdat zij in Polen erkend werd als vluchteling, en zij onvoldoende zwaarwichtige elementen aanbrengt waaruit daadwerkelijk kan worden afgeleid dat zij in Polen gezocht werd/wordt door de Russische geheime dienst, en niet aannemelijk maakt dat zij zich niet tot de Poolse overheid had/zou kunnen wenden om verdere bescherming te krijgen.

Ter ondersteuning van haar huidige tweede asielaanvraag legt verzoekster bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: een internetartikel aangaande de veroordeling van haar man G.B., een brief van haar vader met een bijgevoegde kopie van zijn intern paspoort, een brief van een buurvrouw met een bijgevoegde kopie van haar intern paspoort, en een envelop.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Blijkens de bestreden beslissing wordt de tweede en huidige asielaanvraag van verzoekster niet in overweging genomen omdat zij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt vooreerst benadrukt dat verzoeksters vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de Poolse autoriteiten haar de vluchtelingenstatus hebben toegekend en Polen als dusdanig de nodige waarborgen biedt waaronder het verbod op refoulement naar het land waar zij aan vervolging of ernstige

schade zou worden blootgesteld, in casu de Russische Federatie. Verzoekster heeft, zo wordt vervolgens gesteld, niet aangetoond dat de bescherming die haar door Polen werd verleend heeft opgehouden te bestaan. Bijgevolg kon, aldus de commissaris-generaal, worden aangenomen dat zij in Polen effectieve bescherming geniet ten aanzien van haar land van herkomst en kon zij geen belang doen gelden om de redenen die haar ertoe hebben aangezet om de Russische Federatie te verlaten opnieuw te laten onderzoeken. Met betrekking tot de door verzoekster aangehaalde problemen die zij in Polen kende, heeft verzoekster niet aannemelijk gemaakt dat zij naar aanleiding van deze problemen niet op de nodige hulp en/of bescherming van de Poolse autoriteiten zou kunnen rekenen, zo luidt de bestreden beslissing, waarin er vervolgens op wordt gewezen dat deze beslissing en beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Bij verzoeksters huidige tweede asielaanvraag is er, zo oordeelt de commissaris-generaal, geen nieuw element aanwezig in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet dat de kans aanzienlijk vergroot dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Wat betreft verzoeksters bijkomende verklaringen over haar problemen in Tsjetsjenië en de door haar bij onderhavige asielaanvraag voorgelegde documenten wordt vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat zij in het kader van haar eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, en wordt benadrukt dat deze elementen betrekking hebben op aspecten die niet meteen ter discussie staan, maar die geen afbreuk doen aan de essentie van de eerdere beoordeling waarbij werd vastgesteld dat de Poolse asielinstanties haar de vluchtelingenstatus hebben toegekend en Polen als dusdanig de nodige waarborgen biedt waaronder het verbod op refoulement naar het land waar zij aan vervolging of ernstige schade zou worden blootgesteld, in casu de Russische Federatie. Gezien, zo wordt eraan toegevoegd, uit de informatie die door het Commissariaat-generaal bij de Poolse asielinstanties werd opgevraagd blijkt dat verzoekster actueel in Polen nog altijd de vluchtelingenstatus bezit, kan, aldus de commissaris-generaal, worden aangenomen dat zij in Polen effectieve bescherming geniet ten aanzien van haar land van herkomst, en kan zij geen belang doen gelden om de redenen die haar ertoe hebben aangezet om de Russische Federatie te verlaten opnieuw te laten onderzoeken. Verzoekster brengt, zo wordt tot slot gesteld, in het kader van haar huidige asielaanvraag geen enkel gegeven aan dat hier een ander licht op werpt.

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Zij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de bevindingen van de bestreden beslissing), waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Betreffende verzoeksters kritiek dat de commissaris-generaal de termijn van 8 werkdagen, zoals vermeld in artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, niet heeft gerespecteerd, wijst de Raad erop dat de termijn waarbinnen de commissaris-generaal een beslissing moet nemen op grond van artikel 57/6/2 een termijn van orde is.

Uit het enkele feit dat de verblijfskaart die verzoekster in Polen verkreeg, waar zij in 2006 als vluchteling werd erkend, maar geldig is/was tot 28 juni 2014 blijkt niet (zonder meer), en verzoekster toont niet in concreto aan dat de bescherming die haar door Polen werd/wordt verleend heeft opgehouden te bestaan. Uit niets blijkt overigens en verzoekster toont niet aan dat zij zich (recent) bij de Poolse autoriteiten heeft geïnformeerd omtrent haar verblijfstitel, en een mogelijke verlenging hiervan. Uit niets blijkt hoe dan ook en verzoekster bewijst niet dat de haar door de Poolse autoriteiten geboden bescherming heeft opgehouden te bestaan.

Betreffende verzoeksters huidig betoog dat zij "destijds om hulp verzocht bij de Poolse autoriteiten, doch aan de verzoekster werd meegedeeld dat zij haar niet kunnen helpen", wijst de Raad erop dat zij eerder in het kader van haar eerste asielaanvraag uitdrukkelijk verklaarde dat zij voor haar problemen in Polen nooit naar de Poolse politie is gestapt en hiervoor nooit een klacht heeft neergelegd (Administratief dossier, bundel 1ste A.A., gehoorverslag CGVS 19 februari 2007, p. 7 en 8). Door de Raad werd in dit verband eerder bij voormeld arrest nr. 628 van 10 juli 2007, dat gezag van gewijsde geniet, als volgt vastgesteld: "Bovendien ontkent verzoekster niet dat zij tegen de aangehaalde dreigementen nooit een klacht heeft ingediend bij de Poolse autoriteiten. Verzoekster maakt het dan ook niet aannemelijk dat zij zich niet tot de Poolse overheid had kunnen wenden om verdere bescherming te krijgen en dit zeker gelet op het feit dat zij reeds werd erkend als vluchteling in Polen." Verzoeksters huidig betoog als zou zij destijds bij de Poolse autoriteiten om hulp hebben gezocht, maar deze haar hebben medegedeeld dat zij haar niet kunnen helpen, mist, gelet op het voorgaande, dan ook elke grondslag en alle ernst.

Verzoeksters huidige stelling dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verwezen naar het (als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegde) schrijven van de consul van de Tsjetsjeense republiek Itsjkeria, de heer A.B., waarin haar problemen in Polen worden vermeld alsook het feit dat ze er te horen kreeg dat niemand haar kon helpen, vindt nergens steun in het administratief dossier. Meer zelfs, uit het administratief dossier blijkt nergens dat verzoekster tijdens haar verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van onderhavige asielaanvraag ook maar enigszins melding zou hebben gemaakt van haar problemen in Polen en het feit dat zij hiervoor geen bescherming kon krijgen, laat staan van voormeld schrijven. Verzoekster toont het tegendeel niet aan, zij toont op generlei wijze aan hier op de Dienst Vreemdelingenzaken gewag van te hebben gemaakt, laat staan de betreffende brief van de consul te hebben vermeld en/of te hebben willen neerleggen. Haar huidig argument dat haar werd geweigerd dit stuk te willen voorleggen, is niets meer dan een blote bewering die zij op generlei wijze staft. De Raad ziet overigens niet in waarom dit haar zou worden geweigerd, nu zij wel tal van andere documenten kon neerleggen. Hoe dan ook, het betreffende als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde schrijven van de consul van de Tsjetsjeense republiek Itsjkeria wijzigt niets aan en doet geen afbreuk aan het feit dat, zo werd eerder vastgesteld bij 's Raads arrest nr. 628 van 10 juli 2007, verzoekster bij de Poolse autoriteiten nooit enige klacht heeft ingediend met betrekking tot de problemen die zij in Polen zou hebben gekend. Nu zij bij hen nooit een klacht heeft ingediend, berust haar stelling als zouden de Poolse autoriteiten haar voor haar problemen in Polen niet kunnen of willen helpen niet op enige eigen persoonlijke ervaring, en mist deze dan ook elke grondslag en alle ernst.

Betreffende het feit dat (beweerdelijk) verzoeksters broer A.I., zo blijkt uit het door verzoekster aan de Raad overgemaakte schrijven d.d. 9 oktober 2014, in september 2014 bij een arrest van de Raad de vluchtelingenstatus werd erkend, wijst de Raad erop dat dit een individueel geval betreft en geen precedentwaarde heeft. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden. Dit gegeven wijzigt hoe dan ook niets aan en doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster in Polen als vluchteling werd erkend, en zij niet aantoonde dat de bescherming die haar door Polen werd/wordt verleend heeft opgehouden te bestaan.

5. Bijgevolg lijkt, gelet op wat voorafgaat, verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij

heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 april 2015, betoogt verzoekende partij dat zij weliswaar erkend vluchteling is in Polen, maar dat zij niet naar Polen kan terugkeren omdat zij daar werd bedreigd en de politie haar niet kon helpen. Verzoekende partij wijst er op dat zij samen met haar broer een tweede asielaanvraag heeft ingediend, maar dat haar dossier en dat van haar broer op een andere wijze werden behandeld op de Dienst Vreemdelingenzaken en haar broer uiteindelijk door de Raad werd erkend op 22 september 2014. Verzoekende partij is dan ook van oordeel dat ook zij voor een erkenning als vluchteling in aanmerking komt aangezien duidelijk is dat de Poolse autoriteiten geen bescherming kunnen bieden. Verzoekende partij vervolgt dat haar verblijfskaart van Polen bovendien verlopen is sinds 28 juni 2014 en niet blijkt dat zij nog een geldige verblijfstitel heeft. Zij herhaalt dat zij een reden had om uit Polen weg te gaan en het voor haar gevaarlijk is om naar Polen te gaan, zoals ook blijkt uit het schrijven van de consul A.B..

Uit het administratief dossier (deel 2de A.A., stuk 7, map 'landeninformatie', Informatie asielinstanties Polen) blijkt dat, zoals in de bestreden beslissing correct wordt aangegeven, verzoekende partij in 2006 in Polen de vluchtelingenstatus werd erkend, en zij er de voorbije jaren, en meer bepaald van eind juni 2011 tot eind juni 2014 over een verblijfskaart beschikte. Uit diezelfde informatie blijkt evenwel ook dat die verblijfskaart in Polen, zoals verzoekende partij zelf correct opmerkt, op 28 juni 2014 verliep. De Raad beschikt echter niet over de bevoegdheid om te onderzoeken of en in welke mate verzoekende partij thans nog op effectieve bescherming/een verblijfsstatus in Polen kan buigen, en verlaat dan ook zijn beschikking.

1.5. Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg lijkt het er op dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 25 april 2014 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS